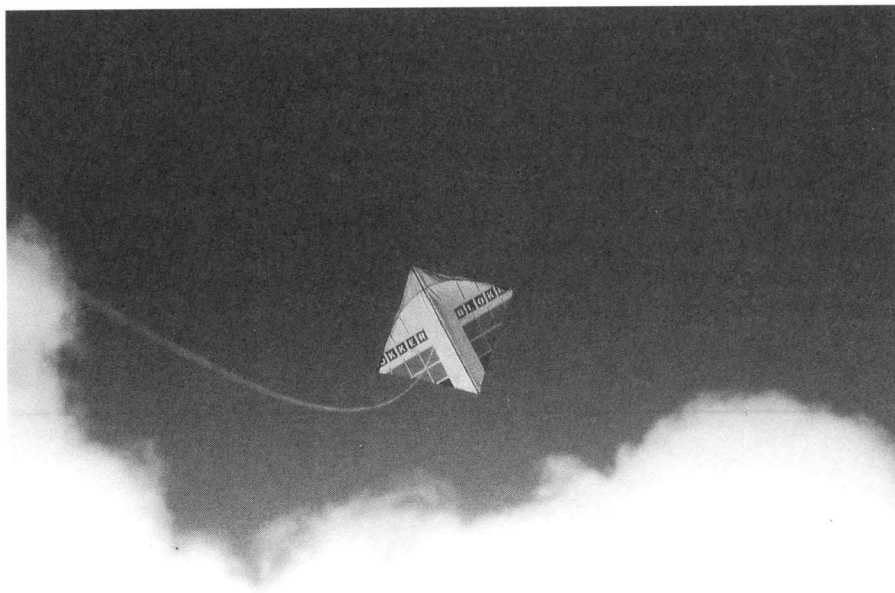

niets bijzonders prijswinnaar

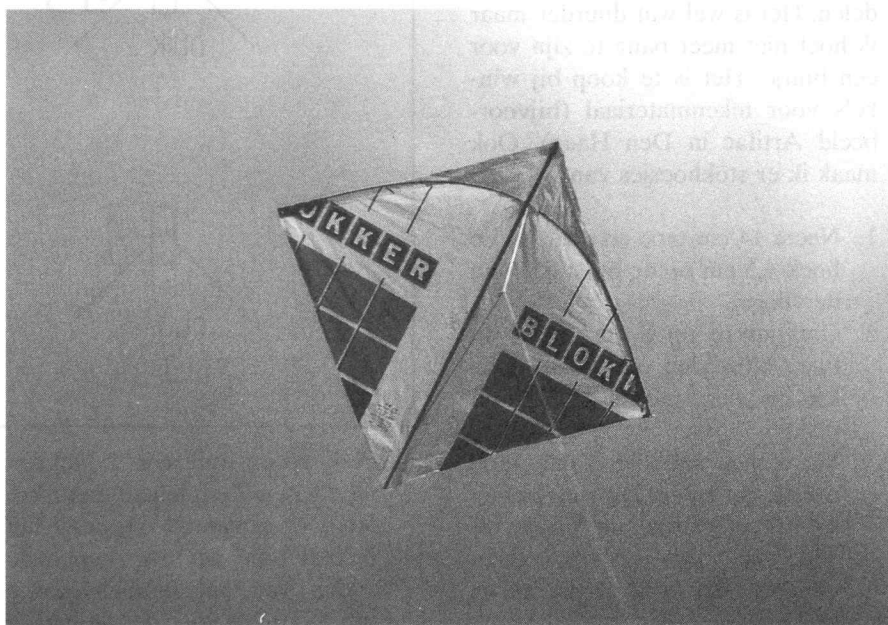

Waarom vier opnamen van hetzelfde vliegertje uit een boodschappentas? Dat is toch niets bijzonders? Of is het tegenwoordig bijzonder om zich op een vliegerfeest - Spaarnwoude - niet te schamen voor het tweede gebruik van gratis plastic?

NOT AN INDIAN FIGHTER KITE heet het boekje van Geoff Crumplin, het eerste over vechtvliegers dat Wim Tigchelaar de moeite waard vond (VLIEGER 96/3). Daarin staan richtlijnen volgens welke ik deze eenlijnsstunter maakte.

Maar waarom dan vier opnamen? Op beide afmetingen in vlucht lijkt de vlieger vierkant te zijn. Hij is het niet. Dankzij de flexibele boog wijken de vleugelhelften naar de rugkant en lijkt hij smaller. Dit ondanks de ogenschijnlijke slappe lijn op de eerste foto. Weer is het de schijn die bedriegt, want bij enige vliegerhoogte langs de lijn gefotografeerd, lijkt deze minder strak dan hij is. De tweede foto is van veel dichterbij. Het kortere lijnstuk lijkt strakker, maar is dat nauwelijks.

De twee andere foto's tonen de vlieger plat. Ditmaal is de schuine stand van de camera er de oorzaak van dat de staander iets verkort wordt afgebeeld. De vlieger lijkt nu te breed. Maar aan de buikzijde is goed te zien dat de toom uit twee ongelijke delen bestaat, samen te kort om de vleugelpunt te passeren.

Niet zo bijzonder, maar vermeldingswaard want voor vechtvliegers ongebruikelijk, is dat deze uitvoering oprolbaar is. Dat is min of meer te zien op de laatste foto die de rugzijde toont. De buigzame koolstofligger - het enige gekochte deel - ligt op de staander. Hij steekt door het lusje dat om de staander en door het met plakband versterkte zeil de bovenste toombevestiging vormt. De uiteinden van de ligger schuiven aan weerskanten onder de zoom langs de neusranden van het zeil. Met kleine dopjes zijn de einden onscherp gemaakt. De zomen eindigen aan de vleugelpunten in een hoes. Zoom en hoes kunnen met plakband worden gevormd, onderbroken bij de doorgangplaatsen van de ligger. Om monteren en demonteren te vergemakkelijken is vlak bij een vleugelpunt een klein gaatje in een zoom gemaakt, waardoor de staaf kan passeren. Als hij vrijwel op zijn plaats zit wordt, door rekken van het zeil het laatste stuk door het gaatje naar binnen gewerkt en schiet dan in de eindhoes. Wie het plakband op de foto niet ziet, heeft gelijk: bij deze vlieger werden zomen en eindhoezen gelast - "geseald" als men wil - met een soldeerbout onder een